

Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно...

Ми продовжуємо розповідати про працівників міліції та військовослужбовців Національної гвардії України, які поклали життя під час антитерористичної операції на теренах Донбасу і посмертно відзначені державними нагородами.

Указом Президента України від 31 жовтня 2014 р. міліціонер батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Дніпро-1» ГУМВС України в Дніпропетровській області старшина міліції Валерій Боняківський нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Валерій Євгенович Боняківський народився й виріс у Полтаві, в будинку, що неподалік від військового аеродрому – і мабуть, саме тому з дитинства марив авіацією, мріяв підкорювати небо.

Другою його пристрастю був живопис – він із відзнакою закінчив художню школу, подолавши її 4-річний курс за три роки. А ще – займався спортом: дзюдо, вільною боротьбою, плаванням.

Пройшовши прискорений курс підготовки льотчиків-штурмовиків, Валерій отримав офіцерське звання, проте війна в Афганістані, до якої його тоді готували, закінчилася – і він був звільнений у запас. Утім, «військову кісточку» в його характері відчував кожен, хто спілкувався з ним у подальшому, цивільному житті: не випадково в середовищі полтавських митців він був відомий за жартівливим прізвиськом Полковник...

Картини члена Національної спілки художників України Валерія Боняківського неодноразово експонувалися на персональних виставках (зокрема, у Полтавському художньому музеї ім. М. Ярошенка), багато з них нині зберігаються в мистецьких колекціях в Україні й за кордоном. Декілька з цих робіт – портрети, пейзажі, натюрморти – днями було представлено на посмертній виставці, яку друзі Валерія організували в художньому салоні, що в центрі Полтави (незабаром ця виставка експонуватиметься й у Дніпропетровську).

Мати Валерія, пенсіонерка Марія Карпівна розповідає, що її син завжди тримався осторонь

усіялкою «політики», але з початком російської агресії – не відходив від телевізора, і зрештою не стерпів – пішов до військкомату. Не дочекавшись призову, приєднався до бійців Добровольчого Українського корпусу «Правий сектор» і вирушив на схід, пояснивши матері: «У мене три доньки, онук – мені є кого захищати...».

Його, бійця з позивним «Кабул», добре знали по обидва боки «лінії фронту», адже, напевно, в умовах «неоголошеної війни» далися взнаки творчі здібності Валерія, неординарність його особистості. Про нього й досі переповідають легенди: про те, що в його підрозділі не було жодного вбитого, про те, як він знищив ворожу розвідувальну групу, замінувавши шлях її відходу, та як із групою побратимів Валерій захопив блокпост, без жодного пострілу роззброївши бойовиків-сепаратистів. А ще він обіцяв бойовим друзям після перемоги написати з них портрети...

Не полишаючи фронту на Донеччині, він став до лав одного з підрозділів БПСМОП «Дніпро-1». Пройти переатестацію й отримати офіцерське спеціальне звання Валерій не встиг: 16 жовтня в районі передмістя Донецька – селища Піски, під час виконання бойового завдання спільно з розвідниками 93-ї окре-

мої механізованої бригади 44-річний старшина міліції Боняківський був смертельно поранений внаслідок ворожого артилерійського обстрілу.

На панахиду за полеглим героєм, що пройшла у Свято-Успенському кафедральному соборі, зійшлися сотні полтавців, багато з яких не знали Валерія особисто. Замість його фотографії у храмі було виставлено автопортрет митця, на якому він зобразив себе в льотному шоломі. А коли побратими виносили з храму труну з його тілом, більшість людей стала на коліна, вшанувавши таким чином пам'ять відважного земляка, захисника України. Поховали Валерія на Алеї Героїв Боженківського кладовища, поряд з могилами земляків, які загинули під час АТО.

«Мати єдиного сина і відправити його у воєнне пекло – це дуже тяжко, – каже Марія Боняківська, яка на волонтерських садах усіяло підтримувала Валерія і його побратимів. – Коли він пішов на війну – у мене з'явилося багато синів. І тепер вони – усі мої сини, всі...». Бійці нині реорганізованого в полк «Дніпра-1» і далі отримують від Марії Карпівни посилки зі спорядженням, обмундируванням, взуттям, продуктами – зокрема з домашніми пірижками. Крім того, мати Валерія гостинно приймає у своїй оселі його однополчан, що приїжджають до Полтави на відпочинок – адже в багатьох із них рідні домівки залишилися на тимчасово окупованій території... Підготував **Сергій КОВАЛЕНКО**, «ІЗ»

НЕБАЙДУЖИМ

Охочі надати допомогу родині Валерія Боняківського можуть переказати кошти на картковий рахунок КБ «ПриватБанк» 5168 7572 7046 9119 (отримувач – Марія Карпівна Боняківська).